

עבודת הימים

בנסעו בימי אלול בדרך עם תלמידיו, עמד האדמו"ר הרה"ק רבי מרדכי מלכוביץ זצ"ל באכסניה. כשנכנס לבית מצא בו גויים איכרים, ושמע אחד מהם אומר לחברו: **"מי שאינו עמל בכל כוחו בחודש זה, לא יהיה לו מה לאכול כל השנה"**.

מיד פנה הצדיק לאנשיו ואמר להם: "שמעו אחי מה שזה אומר..."

(יינה של תורה לימים הנוראים, עמ' ג)

אם אדם יקפוץ כמה מדרגות בבת אחת, סופו ליפול מהר יותר מעלייתו.

הנכון הוא **להיאחז בדבר אחד, לתקן אותו, ומהדבר הזה לא להרפות**. ועם זה יתקיים "פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם כפתחו של אולם".

זו עבודה שצריכה להתחדש באלול, ולהימשך כל השנה עם אותה נקודת חיזוק, ועימה להתקדם ולעלות. **וכך כל אלול ישמש נקודת מפתח, שער ופתח לעלייה מתמדת ומדורגת משנה לשנה**.

(דברי הרב אהרון חדש שליט"א / מובא במוסף שבת קודש ו' באלול תשע"ב, גיליון 45, עמ' 6)

יש שני חלקים בחובת העבודה בימים קדושים אלו:

החלק האחד הוא **ריבוי זכויות ומעשים טובים**, לשקול בדעת את כל מעשינו ולהשתדל להרבות מעשים שהם זכות לאדם, שהרי עומדים אנחנו לפני דין ומשפט וחפצים אנחנו לצאת זכאים בדין, והרי אין אנו יודעים מה מצבינו, האם במשקל המעשים מוכרעים אנחנו לצד הזכות בעת המשפט.

החלק השני, **להשתדל על המעשים הטובים שאנו עושים ואנו כבר רגילים בעשייתם**, לקיימם יותר עם עבודת הלב, להפחית עד כמה שאפשר שלא יהיו המעשים נעשים רק בפיו ובשפתיו. ודברים אלו אינם בדווקא בתפילה וברכות שכל עיקרן עבודת הלב הם, אלא בכל מעשה מצווה, שיתכן לקיימם במעשה אך להיות רחוקים מהקיום השלם שהקב"ה חפץ בו, כי רחמנא לבא בעי, וכל לבבות דורש ה'.

(קונטרס דברי הרב לפקוביץ - אלול, עמ' 7)

תמיד אפשר לעלות

לפעמים היצר הרע מצייר לאדם שהוא נמצא בדיוטא האחרונה שבשואל. אך יש לדעת, כי **באיזה מצב שנמצא בו האדם, תמיד יכול הוא לעלות**. וכל חיזוק, איזה שיהיה, אם הוא לא במהלך שגרתו, בוקע את כל ההסתרות, וסוף ההצלחה לבוא - **אם רק יתעקש**.

ואומר האלשיך, כי לפעמים מרגיש האדם שירידתו היא כה גדולה, עד שזו עזות מצח מצידו לגשת לבורא יתברך. על זה נאמר "וציפית אותו נחושת", כעניין "מצח נחושה". **עזות מצח זו, שלא מסתכל על שום דבר, אלא ניהש ומתחזק כפי יכולתו, זה הוא ציפוי של קדושה על המזבת**. תורה גדולה היא לחודש אלול.

(רבי גדליה אייזמן / גידולי מוסר, עמ' כא)

שערי הרחמים והרצון

הסוד של אלול הוא שהוא זמן של **"ימי רצון"**: הזמן עצמו של אלול משפיע שפע של רחמים ורצון עד אין שיעור. ומה גדול מאוד החיוב על האדם לנצל כל רגע ורגע מימי אלול, לנצל את ההארת פנים המאירה והמזהירה בימים אלו.

אותם הנוסעים לקייטנות יודעים היטב מה זה "ימי שמש", ואיך צריך לנצל כל רגע מימי קייטא. **אלול הוא קייטא לנפש**, ימי אלול הם **ימי שמש הכי בהירים ויפים ברוחניות**. והיודע את זה יידע איך לייקר את הימים האלו שלא יילך אף רגע לאיבוד.

(רבי יוחם ליבוביץ / דעת חכמה ומוסר ח"ב מאמר ע"ג)

במשך כל השנה קיימות הרבה מחיצות מבדילות, והרשות להיכנס ניתנת רק לראויים, אך בחודש אלול **נפתחים בבת אחת כל השערים שערי הרחמים והרצון, וכל הרוצה להיכנס יכנס**, אולם התנאי להיכנס תלוי בשני תנאים: א. הרצון והכיסופין להיכנס, ב. מעשה כניסה, שייכנס בפועל ולא ימתין בחוץ עד שיבואו להכניסו.

וכשבא ונכנס מיד (בשערי הרצון והרחמים), מקבלים את פניו בכבוד מלכים ובהדרת כבוד, כמו בן המלך החוזר לשולחן אביו המלך, וכל בקשותיו ממלאים.

ומי פתי ויפסיד במו ידיו מתנה גדולה כזו הניתנת לו ולא ינצלה כהוגן וכראוי לבקשת רחמים ותחנונים על נפשו ונפש ביתו להתעלות רוחנית בתורה ובתפילה, כי בימים אלו הדרך לבוא אל המלך סלול ונקי בלי שום מכשול, ואפשר לזכות לאור בהיר עד אין סוף.

(הגאון רבי חיים ברים זצ"ל / מרבה חיים, פ"ד)

קרבת אלוקים

שאלת השאלות המנקרת בליבו של עובד ד' באשר לימי התשובה של חודש אלול והימים הנוראים היא: מה יהיה אחר כך... - כיוון שהמציאות מוכיחה שזמן קצר לאחר חלוף ימי התשובה, אנו חוזרים לימי השגרה, והכל נותר על מקומו כשהיה, ואם כן לשם מה להשקיע כל כך הרבה אנרגיה ומאמצים בימי התשובה?

הרב פולק, משגיח בשיבת סלבדקא, סיפר שנכנס גם הוא כבחור צעיר אל החזן איש זצ"ל, והציג בפניו את השאלה הזאת. השיב לו מרן זצ"ל במתיקות, ואמר: **"זכי מילתא זוטרתא היא להיות קרוב אל ד' במשך מספר שבועות?! היש לך חיר מתוק מזה?"**

גם אם נצא מנקודת הנחה שאכן לאחר ימי הדין לא יישאר קורטוב מהחיזוק שהיה, האין די בקרבה הגדולה שאנחנו מרגישים לאלוקים במשך 40 יום תמימים?! מי יכול לאמוד את ערכה וחשיבותה, סגוליותה ונצחיותה של קרבה כזאת?!

(הרב זילברשטיין / עלינו לשבח דברים, עמ' רחצ)

קול זודי זופק...

אלול

במשנתם של גדולי הדורות